

יואל פלהיימר

12435

בן שרלוטה ואריה

נולד ב- ט' תשרי תרפ"ט 1929

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- 22.12.1948

רמשלט 86 בנגב.

פלהיימר יואל

בן אריה ושרלוטה. נולד בט' בתשרי תרפ"ט בעיר פיראט (פיודרא), באואריה, גרמניה. בן למשפחה חרדית ותיקה בדרום-גרמניה. עם השתלטות הנאצים על המדינה עזבו בני-המשפחה את עירם ועברו לגור ביוגוסלביה. משם עברו לאיטליה. בשנת 1938 עלו ארצה והתישבו בפתח-תקוה. שם למד יואל בבית-הספר העממי "נצח ישראל" והיה מטובי תלמידיו. השתייך לאגודת הנוער

החרדי "עזרא". המשיך את לימודיו בישיבת "קול התורה" בירושלים, בהנהלת רבנים מיוצאי גרמניה. כעבור שנה וחצי עזב את ה"ישיבה", הלך לתל-אביב ושם למד את מלאכת הנגרות כדי לפרנס את עצמו. אך את תלמודו לא זנח.

כשנקרא אל הדגל הצטרף לפלוגה הדתית. בהמשך הימים היה לאלחוטאי. השתתף בקרבות רבים בגליל ובנגב. נפל ב־22 בדצמבר 1948 בשעת ההסתערות על המשלט שבקרבת כפר-דרום. ב־14.1.1949 נקבר בגבולות וב־11.8.1949 הועבר למנוחת-עולמים בנחלת-יצחק.

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקר" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור-בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווטה-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ד, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קיטבק" הפק"ל והתד"ל, שקשינה מדים ודרגות, אפוד-מגן, ששיבש, קסדה ואיך-ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממטות, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפ"אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב"עורב" בפלוגת-הקשר, פלוגת הנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכי"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושגרה"...

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב־פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ־ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי־אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים־חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו אופקים – התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה ותותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה התטיבה כפרית ונאמנה לערכים שינקה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד־האדמה ויושב־הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

אם יש חיבה בעולם
הרי שכולה שלך...
אם יש תקווה בעולם
היא ניתנת לך...
אם יש אהבה בעולם
היא מוקדשת לך...
אם יש נצח בעולם
הוא לך - בתקווה...

מבצע 'חורב' (הקרוב על 'משלט 86')

בסוף דצמבר 1948 ובראשית ינואר 1949 השתתפה חטיבת גולני, כחלק מכוחות פיקוד הדרום (חזית ד'), במבצע 'חורב' (מבצע ע') - גדול מבצעי צה"ל במלחמת העצמאות. מטרת מבצע 'חורב' היתה מיגור הצבא המצרי הפולש וגרושו משטח ארץ-ישראל. המבצע, בשלבו הראשון, נועד לחסל את הזרוע המזרחית של הצבא המצרי, (בציר ביר-עסלוג - עוג'ה-אל-חפיר), תוך כדי ריתוק הזרוע המערבית (בציר עזה - רפיח - אל-עריש) והטעייתה בפשיטות ובפעולות הטרדה. התקפות הריתוק וההטעייה בגזרה המערבית בוצעו על ידי חטיבת גולני.

ההתקפה על 'משלט 86', הרכס שבין חאן-יונס לדיר-אל-בלאח, במרחק 2 ק"מ בלבד ממסילת הברזל עזה - רפיח - אל-עריש, הייתה המאמץ העיקרי של חטיבת גולני בפתיחת מבצע 'חורב'. בשעה שפלוגה מגדוד 'ברק' (12) תפסה את משלט 108 ומשוריני גדוד 19 פשטו על עבאסאן, נכבש 'משלט 86' על ידי חיילי גדוד 'גדעון' (13); אלא שבגלל תנאי החורף הקשים במיוחד, סופות החול, גשמי הזעף וההפגזה המצרית, לא הגיעה שיירת האספקה והנשק המסייע, לרבות מרגמות 3 אינץ' ותותחי נ"ט, אל המשלט. למחרת, ערכו המצרים, במשך כל היום, התקפות נגד רצופות של כוחות חי"ר ושריון גדולים בסיוע 'להביורים' מוסעים. ובשעה 14.30 אחה"צ נאלצו לוחמי הגדוד לעזוב את 'משלט 86' ולסגת תוך אבידות כבדות.

הירידה לנגב (מבצע 'אסף')

בנובמבר 1948, לאחר מבצע 'חירס', התארגנה החטיבה מחדש. הושלם תהליך מיזוגם של גדוד 'דרור' (14) וגדוד 'גורן' (15) והקמתו של גדוד חדש במקומם, 'גדוד הפשיטה הממוכן', גדוד 19, ובו פלוגות של ג'יפים, זחלמי"ם ושריוניות. המבצע הראשון בנגב, בו נטלו חלק לוחמי גולני, היה מבצע 'אסף' (5-7 בדצמבר 1948). וזאת, לאחר שביום ה' בכסלו תש"ט, 1.12.1948, פורסמה פקודת יום של מפקד החטיבה בכותרת "בדרך אל הנגב".

בעקבות מבצע 'יואב' (אוקטובר 1948) תכננו המצרים התקפת נגד לחילוץ החטיבה המכותרת שלהם בכיס פלוג'ה. הם השתלטו על כמה תילים באגן נחל הבשור בנגב המערבי (ואדי עזה), יצרו טריז בין כוחות צה"ל בבארי ובנירים, ומיקשו את דרכי הנגב המערבי. צוות-קרב בפיקוד מח"ט 8, האלוף יצחק שדה, שכלל את 'גדוד הפשיטה 89' ואת גדוד 'גדעון' (13) מחטיבת גולני (הגדוד שירד ראשון לנגב), בסיוע ארטילרי מתאים, יצא לחסל את הטרז המצרי.

ב-5 בדצמבר 1948 תפס 'גדוד הפשיטה 89' את המוצבים שייח'-נוראן וח'רבת-אל-מעין והעבירם לידי חיילי גולני שהתבססו בהם עם נשק מסייע. למחרת (6.12.1948) תקפו המצרים בכוח רב, בסיוע ארטילרי עם תריסר טנקים מדגם 'לוקסט' את חירבת אל-מעין ושייח'-נוראן. אלא שחיילי גדוד 'גדעון' (13), אמונים על סיסמת החטיבה "להחזיק מעמד", הדפו בהצלחה את כל התקפות המצרים. אבדות האויב המצרי היו: 7 טנקים ו-30 חיילים.

"...וכשהוצרכו להוכיח עצמם כחיילים
עשה זאת על הצד הטוב ביותר."

האווירה בבסיס-השדה שזעזע, בו הנינו מספר ימים לפני הקרב. היתה מחושמלת ורצופה בהכנות קדחתניות, בדיקת נשק, הכנת ציוד וחגור, אימון מזורז והתחפרות. כי ידענו: גזעם תהיה מערכה אשר לה מטרה גדולה — לזרוק את הפולש המצרי הרחק מתחומי ארצנו. — מערכה אשר תעלה בהיקפה על כל המערכות אשר קדמו לה. ועוד ידענו: אנו נהיה הפותחים במערכה זו. 48 שעות לפני שהיחידות האחרות תכנסנה לקרב, נהלום בנקודה רגישה ביותר לאויב — 2 ק"מ מעורק-התחבורה העיקרי שלו — עזה-רפית. ואם כי היה עלינו למלא, בשלב זה של המערכה, תפקיד של הכשרות-קרקע, הרי יש במכה מוצלחת שתנחת בנקודה זו כדי להתוך את גורלה של רצועת-ארץ זו, באם נאחו נה ולא נרפה.

כל תיל ידע את הסיכון הגדול ואת כובד מכת-הנגד שעלולים אנו לספוג. באווירה זו יצאנו משועזע עם דמדומי הערב בשיירת מכוניות לעבר משלט 112. נצחוננו בהתמודדות הראשונה שהיתה לנו עם המצרים בזמן מבצע "אסף" נטע בנו הרגשת בטחון מצוינת, והשירה לא פסקה מפי האנשים עד הגיענו למשלט 112. כק"מ אחד לפני המשלט נעצרה השיירה. האנשים ירדו מן המכוניות והסתדרו בטור. ראשונים הובילו הסיירים שבדקו את הדרכים בלילות שקדמו לליל-הפעולה, אחריהם פלוגתי שכללה מחלקות רגלים ומחלקת פיאטים ומרגמות "2, אח"כ פלוגתו של יהודה, אף היא במתכונת דומה, והפיקוד בתוך; צורפו לנו 2 מכ"י ו-2 מרגמות "3, שנישאו בלעדי הבסיסים ומספר פגזים, ואלו יתר אנשי הפלוגה המסייעת. על נשקם ותחמושתם, וכן יתר הציוד של הרובאים צריכים היו להגיע בשיירת הדרג הראשון לאחר שהמשלט יכבש.

התנחים התחילו בהפגזת-חיפוי בראשית הערב. המטרות פוזרו לאורך כל הגורה, כדי שתשומת-לב האויב לא תוסב ליעד-הגדול. תוך הפגזות הסירוגין של תותחינו החל הטור לנוע מערבה, לעבר משלט 86. עד מרחק של 1/2 ק"מ לפני המשלט עברה הדרך ללא כל תקלות, אלא שבמקום זה נפלו כמה פגזים בתוך הטור ובקרבתו. לא ברור היה מי ירם. קרוב לודאי שאלו היו פגזי אויב מטוחים מראש, כיון שבאותו מקום ממש נפגעה אח"כ שיירת הדרג הראשון. יריות אלו היו מקריות לגמרי, והגבת האנשים היתה עצורה. נפגעו כמה לוחמים, ביניהם אחדים באופן קשה. פנוי הפצועים גרם לעיכוב של 20 רגע לערך ומיד לאחר זאת המשכנו לנוע בדרכנו.

הגענו לשפתו המזרחית של ואדי-סלקה. מעברו המערבי מתרומם הרכס שבראשו נמצא משלט 86. רוחבו של הגיא היה 300 מ' לערך, והוא נחרץ בתוכו לכמה אפיקים שהקשו את המעבר בו. לא היתה לנו כל אינפורמציה מדויקת על צמקו וגדלו, וכפי שהתברר לנו אח"כ, — הגיעו המסיירים בלילות הקודמים לשלוחותיו של הואדי מדרום למקום בו הגיע הטור המסתער. ירדנו אל תוך הואדי כדי לתקוף את המשלט מצפונה. פרשתי שתי מחלקות בצורת זיית, כשמחלקה אחת מתקדמת חזיתית והשנייה מתקדמת בטור באגף הימני. ערוצי הואדי ואפיקיו הרבים אילצונו לשנות פעם בפעם את המבנה וכן הוטעינו לא אחת לחשוב שהמשלט נמצא לפנינו, מה שגרם למתיחויות ולהרפיות לא מעטות.

בעוד שמחלקה אחת החלה לעלות ברכס, התרחקה המחלקה השנייה מעט צפונה בדרכה לאחד מערוצי הואדי. בשעה 23.00 לערך, בהיות הכוח במעלה הרכס, נפתחה עליו אש ממרחק של 150 מ'. פקדתי על מחלקת-החוד לתפוס מיד את קצה המשלט, וזו פרצה קדימה ונתקלה בגדר בת שני חוטים. תשובת-האש של האויב היתה דלילה ביותר. נראה היה שהופתעו. גם הכוח שהחזיק אותו רגע במשלט לא מנה יותר ממחלקה מוגברת, שהיתה מפוזרת במוצב שארכו היה 200 מ'. הגדר נפרצה והמחלקה נאחזה בקצה המשלט. הגדר חסמה תעלת-קשר שהובילה לעמדת כיתה מבודדת שחיברה את המשלט עם מערכת המשלטים הצפונית יותר. עמדה זו נכבשה לאחר כמה דקות ע"י המחלקה השנייה. בתעלת הקשר רבצו שני מצרים שפגעו ופצעו מ"כ שנשלח להזעיק את יתר הכוח; הללו הומתו מיד. הפלוגה השנייה עלתה מיד ופרצה אל קטעו הדרומי של המשלט וכבשתו. בכל השטח נמצאו כ-10 הרוגים מצרים. עם ההתארגנות נתברר שלא היו לנו אלא פצועים מעטים בלבד.

זמן קצר אח"כ החילונו לספוג אש מרגמות בלתי רצופה ואש מנשק קל שנורו בעיקר מדריבאת-שיך-חמודה. המשלט המצרי השני שנמצא בהמשכו של הרכס מדרום, מיד עם הכיבוש נערך הכוח להגנה היקפית בצורת מרובע, כשהמחלקה הראשונה מוצבת כלפי מערב, השנייה לצד צפון ומחלקות פלוגת ב' נערכו כלפי דרום ומזרח. מטה-הכוח נמצא בקרבת המחלקה הצפונית. האויב ניסה לערוך כ-2-3 התקפות-נגד וזירות של רובאים בכוח של מחלקה אחת.

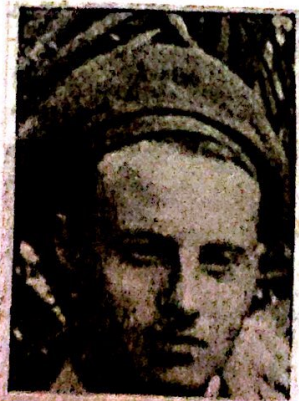
גדרות צברים שנמצאו שם. ההתקפה שנערכה מדרום היתה חזקה יותר ואף לווהה באש מקלע, אך כולן נהדפו חישיקל.

התכנית היתה שנתפשט מיד לאחר הכיבוש אל אחד האגפים, כדי להחזיק קו רחב יותר לקראת הבוקר. כיון שנמצאנו במגע-אש תמיד עם משלט שיך-המודה, התקדמה מחלקה אחת לעברו ונסוגה אח"כ, לפי הוראה ממטה הגדוד. נערך סיור כדי לתכנן את ההגנה לאלתר, והבחורים החלו להתחפר במרץ רב (ההפגזות הצפופות של המצרים על חרבת-מעין ושיך-נוראן הטביעו את לקחן בבחורים); תוך כדאיך הבחנו באורות מתקרבים ממרחק 200 מ' מכיוון צפון, — פתחנו באש לאותו עבר, וכח בן שתי כיתות נשלח כדי לתקוף את שיירת הרכב המתקרבת. לאחר כמה חילופי יריות קצרים נעזבו המכוניות, שש במספר, ונוסעיהן נמלטו. במכוניות נמצאו 4 מרגמות, תחמושת ומספר רב של מכשירי קשר. במאמצים רבים הצלחנו להעביר 4 מן המכוניות לעורף המשלט ולהציב את המרגמות לסיוע. בשעה מאוחרת יותר הגיע חלק מאנשי הפלוגה המסיעת, שנעו ברגל לאחר ששיירת הדרג המסייע נפגעה קודם לכן בדרכה ונסוגה בחזרה ל-112. כל אותו זמן המשיכו הבחורים בחפירה קדחתנית באתיהם האישיים; נחפרו עמדות עמידה וכריעה ומערך תעלות הקשר כמעט והושלם. לפנות בוקר עזב המג"ד את המשלט, לפי פקודת מפקד החטיבה, ועבר למשלט 112; הפיקוד במקום עבר לידי הסמג"ד ברשי, והמוצב כלו הועבר לכוננות מלאה. —

משהאיר הבוקר החילונו לזהות את מקומנו המדויק בשטח ולהתמצא בו. רצינו לבדוק את אפשרויותינו כדי לשפר את מצב המערך; אלא שלא ניתנה לנו כל שהות לכך: — ע"א אור הופיע טנק אחד של האויב מכיוון דר"ב את שיך-המודה ובעקבותיו שנים-שלושה נוספים. כנראה שהופיעו לרתקנו כדי לתת שהות לחיל-הרגלים של האויב להערך להתקפתו. וכן פתחו כוחות האויב, שבאותו מוצב המרוחק 200 מ' מאתנו, בהטרדת אש מנשק קל. חילופי היריות בינינו לבינם היו קלים ביותר.

מהופעת הטנקים הראשונים, בשעה 06.00 ובמשך כל היום, היינו נתונים ללחץ-שריון. (אכן, היטבנו להשיג את משיכת כוחותינו אלינו — מספר רב משריוניו רותקו אלינו — (20), חלק מהם נהרס לחלוטין, או שהוצא מכלל-פעולה לזמן ממושך). לעתים הסתפק האויב במתן-אש מתותחיו וממקלעיו ולעתים הסתער עלינו — ובידינו 4 פיאטים בלבד. אך הם היו בידי בחורים היודעים היטב את מלאכתם ואינם נרתעים מסכנה הקריאות: "טנק מצפון! — פיאט — הנה — פיאט לשם", — נישאו בלי-הרף על פני המשלט. העיפים מבין הפיאטיסטיצי הוהלפו, במקום הפצועים באו אחרים — והטנקים לא פרצו את עמדותינו, והלוחמים לא נסו. להיפך — למדו לבזז לאויב-המשורין, בדעתם, כי בלעדי חיל-הרגלים הבא בעקבותיו, לא יוכל לנו. והן רגלים לא יעמדו בפנינו!

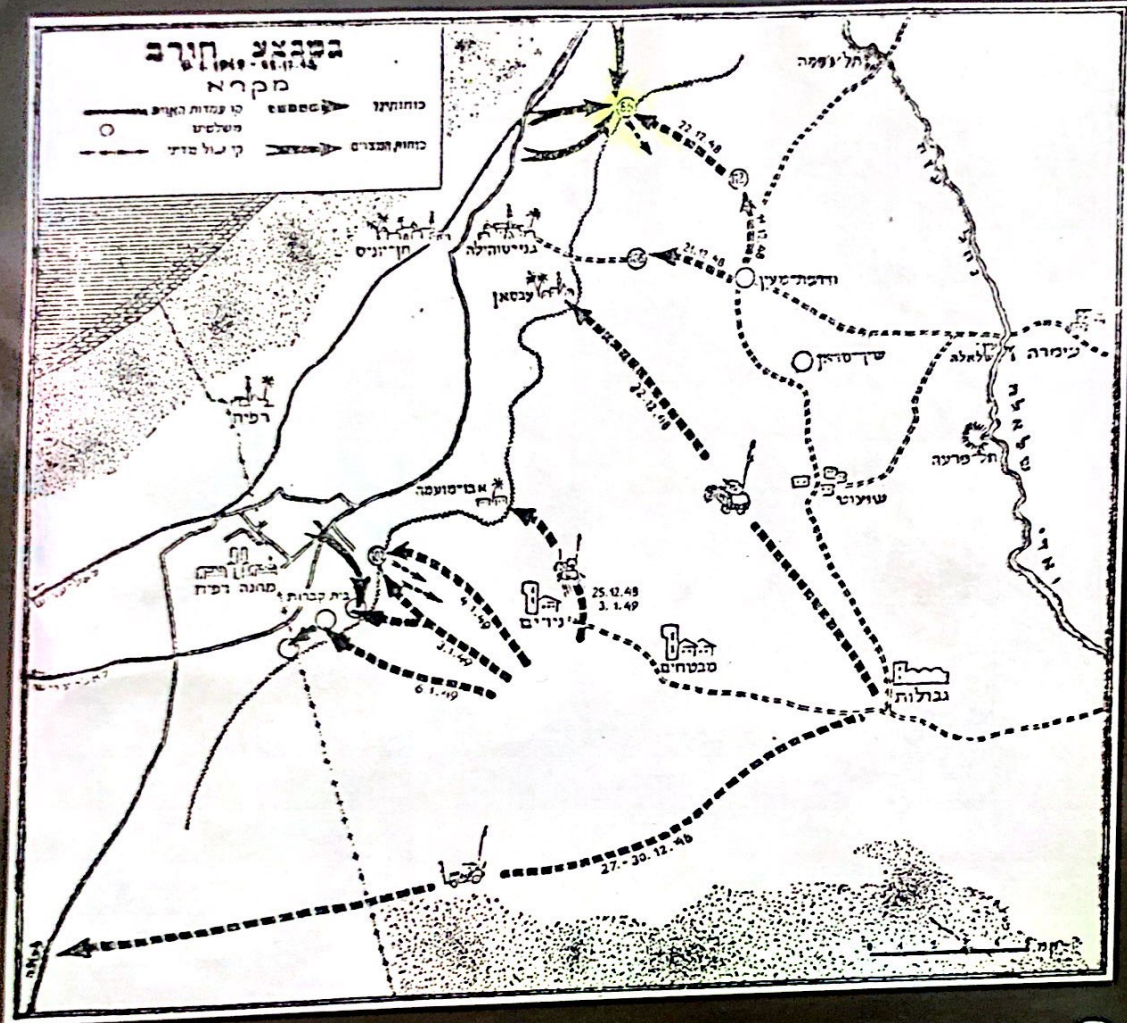
הקרוב בו נפל יואל ז"ל

בדרך אל המבצע

מפת הקרב

היום שבו נפל יואל 22.12.48

יום האסון

21.12.48 — כיתה-מוגברת התבססה בקצהו הצפוני-מערבי של איזור המשוכות ב-108

והשתלטה על האיזור. האויב לא הגיב.

22.12.48 — בבוקר הותקפה באש מכוונת-יריה יחידת חבלנים שניסתה לפרק את

המוקשים שבסביבות 108. החבלנים נסוגו בשלום למשלט.

מבצע "חורב" — שלב א'.

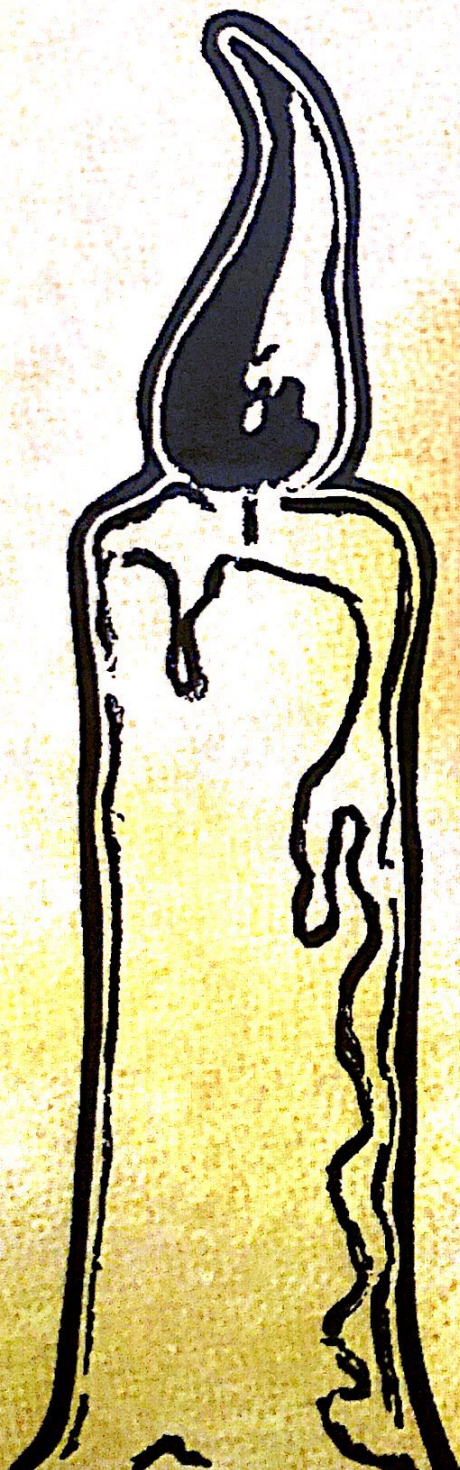
ב-17.00 הרעישו מטוסי חיל האויר את רפיח, חאן-יוניס ועזה. התקפות

אלו חזרו ונשנו באותו לילה ומשך הלילות הבאים בסירוגין.

לפנות-ערב סתחו תותחינו בהרעשת משלטי-האויב לאורך כל הגזרה.

**ת.נ.צ.ב.ה.
יואל פלהיימר
1929-1948**

...אך נצבאר את כולם
את יפה הבלאזית והתלאר
כי רעות שבצאת, לעולם
לא תתקן את לבנו לשכוח.
אהבה וקדושת בנים
את תשובי ביננו לעולם.

חיים גלי

לאמי.

מנין למדת למחות דמעות?
לשאת הכאב בחשאי?
בסתר לבך להטמין התלונה,
הסבל, הבכי, הדוי...

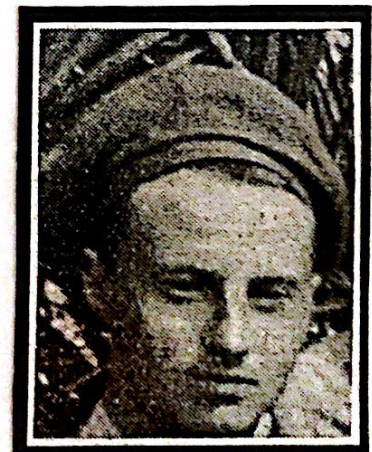
שמעתי את הרוח!
בלוע פתוח
שואגת בגאי והריס.

"יהי זכרו ברוך"

ראי את הים -
בקצף וזעם
מצליף את ענקי הסלעים.

הטבע כולו רועש וגועש
פורץ כל גדר וצורה...
מנין השקט הזה בלבך?
מנין למדת גבורה.

חנה סנש

יְזַכֵּר

יְזַכֵּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמָּאֲבָק עַל הַמְדִינָה בַדֶּרֶךְ
וְאֵת חֵילֵי צְבָא-הַגָּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּמִלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יְזַכֵּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה
וְקִדְשַׁת הַרְצוֹן וּמְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בַּמְעַרְכוֹת הַכְּבִדּוֹת.

יְהִיו גְּבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחֵן
הַנְּאֻמִּים וְהַאֲמִיצִים
חַתוּמֵי בָּלַב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

